

3. Сила електроніки

Слухайте, я можу зрозуміти, як ракета Ілона Маска вивела на орбіту електромобіль Tesla. Ракета — величезна багатотонна махина, напхана електронікою, куди є де запасти численні мікросхеми та комп'ютерне управління. Але як така кількість електроніки міститься в крихітному слуховому апараті? Хтось може мені пояснити?

Як ці маленькі штучки роблять так, що я можу краще чути? У який спосіб апарат синхронізується з айфоном, підключаючися до моїх вух через блютус-гарнітуру? Як узагалі можливо, що ці штуки керують звуком у моїх вухах? Як вони можуть одночасно глушити звуки вулиці, метро та голоси людей, але водночас залишають звуки музики у вухах?

І хто взагалі люди, які це вигадують?

У моїй уяві люди, які розробляють слухові апарати, — справжні супергерої. Бо я не знаю, як іще можна назвати тих, хто робить так, щоб мені — саме мені! — було краще чути навколишній світ. І досі не можу досягнути всю велич і всі принади того квантового стрибка, який просто зараз на наших очах робить технічний прогрес.

Я зараз ношу два апарати останньої моделі й зі свого досвіду можу сказати, що це офігіти яка різниця з тими, що були в мене, скажімо, років 10 тому. Бо, по-перше, з ними я отримую від навколишнього світу на 30% більше звуків, а отже, на 30% більше інформації. По-друге, нове покоління слухових апаратів заточене на людську мову, поліпшуючи на 60% чіткість звуків, а на 15% — розбірливість сказаного. А це означає, що з ними я почала реально краще розуміти людей — не чути, а саме розуміти (так, це різні речі). Бо зараз, наприклад, нарешті можу розібрати сказане людиною, яка ковтає закінчення, а не чути замість її слів якусь незрозумілу кашу.

Нові апарати мають застосунок на айфоні, в якому можна відключити навколишній світ одним доторком пальця (каюся, грішу цим, коли все навколо бісить). Вже згадана блютус-гарнітура дає змогу говорити телефоном у режимі hands free (вільні руки), а не пітніти, притискаючи трубку до вуха якомога щільніше. І моя найбільша любов — апарати можна використовувати як бездротові навушники і слухати в них музику.

Тобто, коли ви скажете мені на вулиці «Машо, привіт», мені не треба буде діставати з вух навушники-краплі, вставляти назад локатор і тільки потім розпочинати з вами діалог. Я просто натисну на паузу — та й усе. Не можу передати словами, який кайф щоразу від цього відчуваю. Натиснути на паузу — така розкіш насправді. Як і вимкнути світ навколо себе одним дотиком пальця. І я щиро вірю, що в цьому моя суперсила.